

ται ἐν πεποιθήσει νὰ εἰπῇ τὸ τοῦ ποιητοῦ «Lasciate ogni speranza». (*Ἀφετε πᾶσαν ἐλπίδα*).

Χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὰ ἐσχάτως περὶ τοῦ βιαιού θανάτου δύο ἀσθενῶν διαδοθέντα, ἀφίνοντες αὐτὰ εἰς τὴν δραστηριότητα τῆς Δικαιοσύνης, ἀλλ' ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γράφοντες περὶ τοῦ φιλάνθρωπικοῦ τούτου καταστάματος, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ εἰπώμεν ὅτι καταφεύγουσα ἡ ζωὴ ἐκεῖ ὅπως σωθῆ διδάσκεται πῶς νὰ τελευτᾷ ὅτι σκοπὸς τοῦ ἰδρύματος τούτου δὲν εἶναι ἡ θεραπεία τῶν νοσούντων, ἀλλ' ἡ ἐξυπηρέτησις τῆς ἱατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς. Ἀποδείξεις τοῦ τελευταίου εἶναι ὅτι καθ' ὅλον τὸ θέρος, ὅτε διακόπτονται τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου, οὐδεὶς τῶν Καθηγητῶν ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενεῖς. Ἀφίνονται τότε εἰς χεῖρας τῶν πρωτοπερίων βοηθῶν.

Θεραπεία αἰσχροῦ, περιποιήσις αἰσχροτέρα καὶ τροφὴ ἐλεεινῇ, ἰδοὺ εἰς ποῖαν βάσανον ὑποβάλλεται ἡ καταφύγιον ἐκεῖ ζητοῦσα ἀνθρωπότης. Εἶδομεν ἀσθενῆ κείμενον ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἐν μιᾷ ἐκεῖ γωνίᾳ χωρὶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ ψυχὴ ζωῶσα. Ἐτερον ἀσθενῆ, φθισικόν, διαμείναντα ἐπὶ τέσσαρας μῆνας, ἐπεσκέφθη δύο μόνον φορὰς ὁ Καθηγητὴς καθ' ὅλον τούτο τὸ διάστημα. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ παυθῆ ἐπὶ Κουμουन्दούρου μανιᾶτης ὑπάλλῃλος ἢ νὰ μεταβληθῆ κατ' ἐλάχιστον ἡ μονότονος τροφὴ ἀσθενοῦς τινος. Διὰ νὰ προστεθῆ ὀλίγον χόρτον εἰς τὴν τροφὴν ἀσθενοῦς, ἢ διὰ νὰ οἰκονομηθῆ μία σκελὴ εἰς Νοσοκόμον, ἀνάγκη ἀναφορῶν καὶ συμβουλιῶν. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κ. Βάφα ἐξ ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ Νοσοκομείων τὸ ἡμέτερον κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθησκόντων. Ἀρκεῖ νὰ εἰσελθῆ ἅπαξ τις καὶ ἰδῆ τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἱατροὺς, τοὺς νοσοκόμους, τὴν τροφὴν, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας, καὶ θὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι μέσον θεραπείας, ἀλλὰ μέσον ἐκτελέσεως θανατικῆς ποινῆς.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἰδρύματος τούτου Ὁχι δὲν ἐννοοῦμεν νὰ χαράξωμεν οὔτε δύο γραμμάς χάριν τοῦ, διότι τί πταίει αὐτὸς ἀφοῦ τὸν ἐξέλεξε τὸ Ἀδελφάτον; Τί πταίει αὐτὸς ἀφοῦ τὸ Ἀδελφάτον ἔσχε τὴν βλακειάν νὰ τὸν ἐκλέξῃ καὶ ἔχει τὴν ἀναίσθησίαν νὰ τὸν διατηρῆ εἰσέτι; Τὸ ἀδελφάτον οὔτε ὡς ἐξαδελφάτον δὲν φέρεται πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς. Τὰ αἰσθητήρια αὐτοῦ ὄργανα, ὡς καὶ τοῦ προεδρεύοντος αὐτοῦ Δημάρχου Σούτσου, δὲν τὰ ταράσσουν οἱ στεναγμοὶ τοσούτων ἀσθενῶν ὅπως σκεφθῆ περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς Διευθύνσεως. Δὲν ἀρκοῦσιν ἑκατὸν εἴκοσι στεναζοῦσαι ὑπάρξεις ὅπως ὑποχωρήσῃ ἐν προσωπικὸν συμφέρον. Πρέπει νὰ πληρῶνται τόσοι χαίνοντες τάφοι διὰ νὰ μὴ κενωθῆ ὁ στόμαχος τοῦ προστάτου των.

Λυκαδιτηνός.

Η ΝΕΑ ΠΛΑΣΙΣ.

Προχθὲς δὲν εἰξεύρω τί ἔπαθα, καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ κλείσω μμάτι ὅλην τὴν νύκτα. Ἄν ἦμουν Κουμουन्दούρος ἢ Τρικούπης τὸ πρᾶγμα θὰ ἐδικαιολογεῖτο κάπως, ἀλλ' ἐγὼ, ἕνας ἀπλοῦς παλιῆ ἀνθρώπος νὰ μὴ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, θὰ πῆ, ὅτι κατὰ ἔκτακτον μοῦ εἶχε συμβῆ.

Καὶ παρακκλῶ, τί νομίζετε, εἶχα χάσει τὸ πρωθυπουργιλίκι ἢ ἐπρόκειτο νὰ γίνω πρωθυπουργός; Ὁχι, μὰ τὸ βουλευτικὸν ὄχι, ὄχι, μὰ τὸ βουλευτικὸν καί.

Ἐπὶ ἕνα καφε παραπάνω καὶ ἡ ἀγρυπνητικὴ του δύναμις ἀπεδίωξε τῶν βλεφάρων μου τὸν τε νήδυμον καὶ ἐλαφρόν.

Ὅταν χάνῃ κάνεις τὸν ὕπνον του, ὡς οἱ ἐρωτόληπτοι τῆς ἐξουσίας Δεληγιάννη, τοῦ ἔρχεται νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του καὶ ἐκὼν ἀέκων τὸ ρίχνει εἰς τὴν φιλοσοφίαν.

Αὐτὸ ἔπαθα καὶ ἐγώ.

Καὶ ἰδοὺ ὅποια καὶ ὅποσα ἐσκεπτόμην καὶ πῶς ἐσκεπτόμην καὶ τί ἔλεγα καθ' ἑαυτὸν σκεπτόμενος.

Ὁ κόσμος δὲν μοῦ ἤρεσεν, ὅπως εἶνε φτειασμένος.

Τὸν ἤθελα νὰ τὸν φτειαῶ κατὰ τὸ κέρι μου, τὸ γουστό μου, τὴν ἀρέσκειάν μου· τέλος πάντων ἤθελα νὰ φτειαῶ μίαν βωδολογίαν, ἕνα βωδολογικὸν κόσμον.

Καὶ τὸν ἐφτειαῶ, καὶ τὸν ἔχω φτειασμένον καὶ ἰδοὺ αὐτός.

Ἐν πρώτοις κατήγγησα ἐκ τῶν προσώπων τῶν ἀνθρώπων τὴν διακριτικὴν μορφήν ἢ φυσιογνωμίαν, ὅπως θέλετε. Ἐπεθύμουν νὰ εἶχον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἕνα ζευγάρι μούτρα, νὰ βλέπῃ τις π. χ. τὰ μούτρα τοῦ ἄλλου καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι βλέπει τὰ μούτρα του. Τότε θὰ ἔβλεπεν ὁ Κουμουन्दούρος τὸν Τρικούπην καὶ θὰ ἔλεγε:—Μὲ μοιάζει. Καὶ ὁ Δεληγιάννης:—Τὰ ἴδια μούτρα ἔχομεν.

Πρὸς τοῦτοις δὲν θὰ ἐγνώριζεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἢ γυναικὰ τὸν ἄνδρα τῆς, ἢ μήτηρ τὸ παιδί τῆς, τὸ παιδί τὸν πατέρα καὶ ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀδελφή.

Ἐπαυον τότε αἱ διακρίσεις καὶ καθίσταντο ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀδιακρίτοι, ἐξ οὗ συγκομιζόνται ἀπειρα κέρδη.

Θὰ ὕβριζεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀδιακρίτως δημοσίᾳ ὡς ὁ τὸν θὰ ἤρπαζεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὸ πρᾶγμα ἄνευ διακρίσεως, ὡς χανοῦμ τοῦ Βόλου τὴν δημοτικὴν πλατεῖαν τοῦ στρατῶνος, καὶ ἐν γένει ὅλα θὰ ἐτελοῦντο ἀδιακρίτως. Τί εἶσαι σὺ καὶ τί εἶμαι γώ;

Κατήγγουν καὶ ἐξηπνίζον ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς καὶ τὸ γένος τῶν γυναικῶν ὅπως συνῶδα τῶ Σατύρω τοῦ Πολυφήμου τοῦ Σοφοκλέους, μὴ ἔχη κανεὶς γυναικὰ παρὰ μόνον ἐγώ, καὶ ἵνα ἐκλειψῇ ἡ γυνή, ἐξ ἧς κατὰ τὸν Μ. Κωνσταντῖνον, πάντα τὰ κακὰ γίνεται.

Ἄντι τῶν γυναικῶν δὲ ἐφτειαῶ ἕνα ἄλλο γένος πλασματῶν, ἀγγέλων δίκην, οἵτινες ἔχουν μόνην ἀσχολίαν—χωρὶς νὰ ἔχουν, ἐννοεῖται, ἀξιώσιν τινα ἐπὶ τοῦ περιβοήτου ἐκείνου ἑκατομμυριουχικοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἰδιοτρόπου ἀγγλου—νὰ πλάθουν, ὡς ὁ Θεὸς τὸ πρῶτον, ἀνθρώπους ἐκ χώματος ἢ ἐκ λάσπης, ἀπαράλλακτα ὡς οἱ κάρθοροι φτειαίνον τοὺς ἐκ κόπρων βόλους των. Τιμητικῶς δὲ τοὺς ἀγγέλους μου τούτους τοὺς ἰνώμασα, πρὸς διακρίσιν, χρυσοκάνθαρους.

Ἐπειτα ὅμως αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν μοῦ ἤρεσεν, ὡς ἀνεπιτυχῆς, ἐφ' ᾧ καὶ ξανάφτειαῶ τὰς γυναῖκας,—ἐργῶδες γὰρ τὸ νὰ φτειαῶ κανεὶς γυναῖκα—ἀλλὰ τὴν φερόν αὐτὴν ἐφρόντισα καὶ τὰς ἐτοποθέτησα χωριστὰ τῶν ἀνδρῶν· τὰς ἔρριψα ἢ τὰς ἐξεσφενδόνισα ἐπὶ τοῦ δορυφόρου τῆς γῆς, τὴν Σελήνην, καὶ τὰς ἕκαμα ὅλας σεληνιαζομένας, ἐνοίκους δηλαδὴ τοῦ πλανήτου τούτου, δὲν μετέβηλον οὕτως εἰς ἕνα μέγα χαρέμι κοινοκτημονικόν.

Ἐκ τῆς διαχωρίσεως ταύτης τῶν γυναικῶν κατήγγησα καὶ ἐξηπνίζα τὸν ἔρωτα, καὶ τοῦτο ὅπως πραγματοθῆ ἢ ἐπιγραφῆ ἐνὸς βιβλίου μου *Οὐκ ἔστιν ἔρως*, εἰς τὸ πείσμα τοῦ φίλου Ι. Καμπούρογλου, ὅστις ἔκρινεν ἐν τῇ παλαιᾷ *Ἐφημερίδι* ὡς γελοῖον αὐτόν.

Ὅταν δὲ οἱ ἄνδρες ἐπεθύμουν γυναῖκα, θὰ μετέβαινον διὰ τοῦ ἀεροστάτου, οἵτινες εὗρον τὸ πηδάλιον, ὡς ὁ

Γρουπάρης τὸ ὑποβρύχιον, εἰς τὴν σελήνην δι' ἐνὸς εἰση-
τηρίου καὶ ἀφοῦ διέτριβον ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας θὰ ἐπα-
νήρχοντο πάλιν εἰς τὴν γῆν, ὅπως ἄλλοι μὲ τὴν σειράν
τῶν ὑπάγωσιν.

Οὕτω κατηργεῖτο ὁ γάμος καὶ τὰ ἔξοδα, ἔκλειον τὰ
ζυθοπωλεῖα καὶ τὰ μαυλιστήρια, ἔπαυον οἱ χοροί, κα-
τηργούντο τὰ γυναικεῖα μοναστήρια, τὰ βυρύτεμα ἐνδύ-
ματα, τὰ λουσα, ἡ μόδες, καὶ, τὸ καὶ σπουδαιότερον,
μὴ ἔχοντες γυναῖκας δὲν θὰ εἴχομεν ἀνάγκην καὶ χρη-
μάτων.

Πλὴν τούτων διὰ ν' ἀπαλλάξω τὴν ἀνθρωπότητα καὶ
τῶν βασάνων τῆς διατροφῆς, ἡ γῆ θ' ἀπέδιδεν ἐτοιμούς
ἀρτοκάρπους, καὶ θὰ ὑπῆρχον φυτὰ τῶν ὁποίων οἱ κάλυ-
κες τῶν ἀνθέων θὰ περιεῖχον ζωμὸν, ντολμάδες, κρέας,
ψιτὸ καὶ τὰ παρόμοια. Οὕτω ἔπαυον καὶ τῶν ἀρτοποιῶν
καὶ τῶν κρεωπωλῶν αἱ ἀπεργίαι, τὰ βερσέδια καὶ ἡ
πεῖνα.

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς νέας πλάσεώς μου δὲν εἶ-
χον τὸ αὐτὸ σκαρὶ μὲ τοὺς σημερινούς.

Θὰ ἦσαν πλασμένοι ἀλλιῶτικα.

Τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι τῶν θὰ ἦτο κολλητὸ, ὥστε νὰ
μὴ ξεχειριάζωνται εἰς τοὺς χαιρετισμούς, ὡς ὁ βασιλεὺς,
τὰ ρούχα τῶν, — καὶ αὐτὰ θὰ ἦσαν φουστανέλλαις — θὰ
ἦσαν ῥαμμένα ἐπάνω τῶν, ὅπως λείψη τὸ πονηρὸ γένος
τῶν ῥαπτῶν.

Ὡς θεὸς, ἐν τῇ νέᾳ πλάσει μου δὲν θὰ ἔπεμπον
τὸν υἱόν μου ἵνα πρὸς σωτηρίαν τῶν δῆθεν τὸν σταυρώ-
σουν οἱ ἄνθρωποι, καθόσον, ἂν ὁ υἱός μου ἤθελε περιηγη-
θῆ ὅλους τοὺς ἀστέρας, ὅπου ἀνθρώπινα ὄντα, θὰ ὑφί-
στατο χιλίους θανάτους καὶ ἰδίως εἰς τὴν σελήνην, ἐν ἣ
αἱ γυναῖκες, αἵτινες, κύριος εἶδε, τί σταύρωμα θὰ τοῦ
ἔκαμον.

Ἀντὶ βροχῶν θὰ ἔβρεχον, — ὅπως ἔκαμεν ἀπόπειραν
καὶ ὁ νῦν θεὸς διὰ τοῦ μάγνα, — σταφίδες, σῦκα, γάλα
καὶ γλυκύσματα, διὰ νὰ λείπη πᾶσα σκοτούρα διατρο-
φῆς.

Συνωδὰ δὲ, τῷ ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ'
ὄρα — καὶ ὁ ὀφθαλμὸς αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ ἰδικός μου — θὰ
παρενέβαινον καὶ εἰς τὰ ἀνθρώπινα, ὡς συνταγματικὸς
ἐπάνω κάτω θεός, ὅστις θὰ ἐθέουον μὲν ἀνευθύνως, θὰ
ἐκυβέρνων ὅμως ὑπευθύνως, καὶ τοῦτο ὅπως μὴ λέγῃ ἡ
ἀνθρωπότης μου, ὁ θεὸς θεεύει, ἀλλὰ δὲν κυβερνᾷ.

Ὡς θεὸς δὲ καὶ κυβερνήτης τοῦ κόσμου θὰ ἐκυβέρνων
οὕτως.

Ἀντὶ βασιλέων ἐγκαθίστων μικροθείους, ὡς νὰ λέγωμεν
θεῖκους ἐπιτρόπους, αἵτινες θὰ ἐδιοίκουν τοὺς ἀνθρώπους
μου κατὰ τὸ δοκοῦν μὲν, ἀλλὰ σύμφωνα πάντοτε μὲ
τοὺς κατὰ καιροὺς φετοφάδες μου, ἡ θεῖκα διατάγματα.

Δημοκρατικώτατος Θεὸς ὢν εἶχον περὶ ἐμὲ καὶ θεϊκὸν
συμβούλιον ἐξ ὑποθέων καὶ θεενῶν μεθ' ὧν συνεκράτουν
τὰ διαβούλια μου, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ ἐπιτρέπω ποτὲ
νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ γνώμη τῶν.

Ὡς Θεὸς εἶχον καὶ τὴν θέενά μου, ὅπως περνῶ μετ'
αὐτῆς τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύλας μου, αἱ δὲ ὑποθέεναί μου
ἦσαν μὲν σύντροφοι τῆς θεένης μου, ἀλλὰ, ὡς εἶπον, ἐ-
λάμβανον μέρος καὶ εἰς τὴν ἐν γένει διοίκησιν τοῦ κό-
σμου μου.

Οὕτως ἐπλασα τὴν νέαν πλάσιν μου ἐπὶ ἐπτὰ ὥρας
καὶ ἀφοῦ ἐκουράσθην πλέον ἐκοιμήθην, τῆς συζύγου μου
τὴν πρῶϊαν ψιθυρίζουσης: — Τί κουβέντες εἶχες ἀπόψε μο-
ναχός σου, καὶ ἐμοῦ ἀπαντῶντος: — Ἐσφορτόνου με, νὰ μὴ

σὲ στείλω στὴ Σελήνη. Δὲν ἤξεύρω πῶς τῆς ἐφάνη αὐτὴ
ἡ ἀπάντησίς μου καὶ τὴν εἶδον σταυροκοπημένην. Θὰ
ἐφοβήθη φαίνεται.

Παληγάνθρωπος.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ.

6.

Θὰ γίνω φούρναρης.

Ἐστὸ φούρναρη ἡ γειτόνισες κάθε ἑβδομάδα φέρνουνε,
τὰ φουσκωτὰ ψωμάκια τους γιὰ νὰ τὰ ξεροφένουνε
Θ' ἀνοίξω φούρνο 'κεῖ κοντὰ γιὰ τὰ ξανθὰ μαλάκια σου,
Νὰ μοῦρχεσαι, μικροῦλα μου, νὰ πλάθω τὰ ψωμάκια σου.

7.

Ἐστὴ τριανταφυλλιά της.

Τοῦ κήπου σου ἡ τριανταφυλλιά ἔσ' ἠθελε ν' ἀνθίσῃ,
Δὲν ἤξευρε τὰ ῥόδα της μὲ τί νὰ χρωματίσῃ
Μὰ εἶδε τὰ χειλάκια σου τὰ ματοφορεμένα,
Κ' ἔβαψε τὰ μπουμπούκια της καὶ μοιάσανε μ' ἐσένα.

8.

Ἐστὸ λεύκωμά της

Ἐστὸ λεύκωμά σου σουταξα πανσέδες νὰ σκορπίσω,
Καὶ μ' ἕνα τραγουδάκι μου γλυκὰ νὰ τοὺς σφραγίσω
Νὰ μένουν γιὰ ἐνθύμησι.
Ἐσ' ἄν μυρουδιά πού τὴν σκορπᾷς ἔστο ἄσπρο σου μανδῆλι
Καὶ καταβαίνει ἔστη καρδιά, περνῶντας ἀπ' τὰ χεῖλη,
Νὰ χῶ καὶ τὴν ἐνθύμησι.

9.

Quatrain

Ὅταν, ὁ Πλάτων ἔλεγε, ὁ οὐρανὸς pàlit,
— Ἐπίτρεψον θε' μου νὰ ἰδῶ Venus sortant de l'onde —
Ἐγὼ πλὴν λέγω, animé ἐκ πάθους plus profonde,
« Ὡ δεῖξέ μου, ξανθοῦλα μου, Venus entrent au lit. »

10.

Τὸ κύμα κ' ἐκεῖνη.

Τὸ κύμα μόλις τὸ πατεῖς πού τ' ἀπρογιάλι βρέχεται,
Ἄμέσως σ' ἀποχαιρετᾷ μόλις σιμά σου ἔρχεται.
Ἐσ' ἄν κυματάκι ἄστατο πῶς μοιάζει κ' ἡ ἀγάπη μου,
Ποῦ ἐκεῖ πού λέγει « Σ' ἀγαπῶ » μοῦ δείχνει τὸν ἀπάτα
[μου ;

Solo.